

Kniha Daniel — sto padesát šest

Odhalení Danielova posledního vidění: Milleritský pohled na prorocké pravdy pro dnešek

Jeff Pippenger

2024-03-24

Začínáme své zkoumání Danielova posledního vidění uplatněním zásady znázorněné Alfou a Omegou, která ukazuje, že On vždy ztotožňuje konec se začátkem. Proto by Béltešasar, který je Danielem hned v prvním verši Danielova posledního vidění, byl rovněž představen v závěrečné části téhož vidění. Určili jsme, že Béltešasar představuje Boží lid smlouvy posledních dnů, který rozumí „chazon“, vidění prorockých dějin, znázorněnému slovem „věc“ v prvním verši. Toto vidění prorockých dějin je „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest, které se rovnají dvěma tisícům pěti stům dvaceti letům. Béltešasar také rozumí „vidění“ v prvním verši, jímž je vidění „mareh“ o dvou tisících třech stech letech, které představuje náhlé zjevení Krista.

Ve dvanácté kapitole Daniel představuje hnutí prvního anděla a také hnutí třetího anděla, neboť obě hnutí naplňují podobenství o deseti pannách. Ve dvanácté kapitole se nachází nejméně pět pravd, které byly součástí milleritského hnutí a představují pravdy, jež musí rovněž zakusit a pochopit hnutí třetího anděla. Obě hnutí naplňují podobenství o deseti pannách a moudré panny obou hnutí jsou povinny tuto prorockou skutečnost pochopit. Obě hnutí musí rozumět první prorocké pravdě, kterou byl Miller veden rozpoznat, jak je představena „sedmi časy“ z Leviticu dvacet šest. Další tři souběžné zkušenosti a porozumění se nacházejí v posledních několika verších této kapitoly.

A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Blahoslavený, kdo vyčká a dojde do tisíce tří set třiceti pěti dnů. Ty pak jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů. Daniel 12,11–13.

Ostatek Božího lidu v knize Zjevení má tři základní prorocké charakteristiky. Zachovává Boží přikázání, má víru Ježíšovu a drží se Ducha proroctví.

I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteří jsou povoláni k svatební večeři Beránkově. A řekl mi: Toto jsou pravá slova Boží. I padl jsem k jeho nohám, abych se mu klaněl. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil! Jsem spolumužník tvůj i tvých bratří, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaň; neboť svědectví Ježíšovo jest duchem proroctví. Zjevení 19,9.10.

Millerité správně pochopili, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel představovala pohanství a že „čas, kdy byla ustavičná oběť odstraněna“, byl rokem 508. Odmítnout tuto pravdu znamená odmítnout autoritu „svědectví Ježíšova“, které „jest duch proroctví“, neboť Duch proroctví jasně potvrzuje, že Millerité ve svém chápání „ustavičné oběti“ měli pravdu.

„Potom jsem ve vztahu ke „Každodenní“ viděla, že slovo „oběť“ bylo doplněno lidskou moudrostí a nenáleží k textu; a že Pán dal správné porozumění tomu těm, kdo hlásali volání o

hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném chápání ‚Každodenní‘; ale od roku 1844, ve zmatku, byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Millerité správně chápali, že odpor pohanství proti vzestupu papežství k moci v roce 538 byl odstraněn v roce 508. Měli pravdu, avšak jejich porozumění bylo omezené. Boží lid posledních dnů, který je v prvním verši představován Belteshazzarem, uvidí, že období od roku 508 do roku 538 představuje prorocké období, jehož předobrazem bylo třicet let přípravy v dějinách Krista, jež předcházela Jeho zmocnění při Jeho křtu. Uvidí, že toto prorocké období rovněž představuje prorocké období od roku 1776 do roku 1798 a že všechna tato tři období představují dobu pečeti sto čtyřiceti čtyř tisíc, která začala 11. září 2001 a skončí při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

Ve dvanácté kapitole Daniel představuje millerity a pět důležitých pravd a zkušeností, které mají být zopakovány v těch, kdo jsou představeni Belšasarem. Třetí pravdou a zkušeností milleritů je „správný pohled na ‚ustavičnou [oběť],‘ ... který Pán dal ... těm, kdo hlásali volání o hodině soudu.“ Odmítnout tuto pravdu znamená odmítnout spisy Ellen Whiteové, což je Duch prorockví. Čtvrtou pravdou a zkušeností milleritů a poslů třetího anděla je prorockví o tisíci třech stech třiceti pěti letech, které začalo v roce, kdy byla „ustavičná [oběť]“ odstraněna, v roce 508.

Počínaje rokem 508 vás tisíc tři sta třicet pět let přivádí k roku 1843, avšak ne pouze k roku 1843, neboť prorockví ve skutečnosti určuje právě poslední den roku 1843, neboť praví: „Blaze tomu, kdo čeká a dojde ke tisíci třem stům třiceti pěti dnům.“ Hebrejské slovo přeložené jako „dojde“ je „naga“ a znamená „dotknout se“ nebo „vložit ruce na“. Prorockví tedy znamená: „blaze tomu, kdo čeká a“ dotkne se roku 1843 nebo na něj vloží ruce.

Požehnání čekání v milleritské historii bylo určeno těm moudrým pannám, které zakusily první zklamání, avšak čekaly na vidění, které se opozdilo. Když millerité čekali na „vidění, které se opozdilo“ v naplnění podobenství o deseti pannách a druhé kapitoly Abakuka, byli požehnáni. V onom čase prodlení pak poznali, že naplňují ono podobenství a že na konci bude vidění „mluvit“. Jejich doba prodlení a zklamání vycházely z nesprávného určení, že dva tisíce tři sta let skončí v roce 1843, avšak vidění se ve skutečnosti vztahovalo k roku 1844. Jejich zklamání bylo založeno na jejich zkušenosti, která vznikla tehdy, když rok 1843 skončil bez Kristova návratu. Jejich zklamání i požehnání vyslovené nad těmi, kteří se poté rozhodli čekat, byly celé založeny na samém posledním dni roku 1843, který se „dotýká“ roku 1844 nebo k němu „přichází“.

Zkušenost prvního zklamání jako naplnění podobenství o deseti pannách je chápána a opakuje se u těch, kdo jsou představeni Belteshazzarem. Pátou pravdou a zkušeností, kterou rozpoznají ti, kdo jsou představeni Belteshazzarem, je to, že „na konci dnů“ bude Daniel „stát ve svém údělu“.

„Daniel stojí ve svém údělu od chvíle, kdy byla pečeť odstraněna a světlo pravdy ozářilo jeho vidění. Stojí ve svém údělu a nese svědectví, jemuž mělo být porozuměno na konci dnů.“
Sermons and Talks, svazek 1, 225, 226.

Millerité prožili proces očištění uskutečněný vzrůstem poznání, které vzešlo z knihy Daniel, když byla roku 1798 odpečetěna. Ti, kdo jsou představeni Belteshazzarem, prožijí proces očištění

uskutečněný vzrůstem poznání, které vzešlo z knihy Daniel, když byla roku 1989 odpečetěna. Budou také rozumět tomu, že kniha Daniel má zvláštní účel při zapečetění jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc.

„Když Bůh svěřil člověku zvláštní dílo, má stát na svém místě a ve svém údělu, jako stál Daniel, připraven odpovědět na Boží povolání, připraven naplnit Jeho záměr.“ Manuscript Releases, svazek 6, s. 108.

Jako bývalí laodicejští ti, kdo jsou představováni Beltešasarem, rozpoznají, že právě skrze knihy Daniel a Zjevení, které jsou touž knihou, je dovršeno konečné probuzení.

„Až budou knihy Daniel a Zjevení lépe pochopeny, budou mít věřící zcela odlišnou náboženskou zkušenost... Jedna věc bude ze studia Zjevení jistě pochopena — že spojení mezi Bohem a Jeho lidem je těsné a určité.“ The Faith I Live By, 345.

Jako někdejší Laodikejští rozpoznají svůj laodikejský stav a poznají, že byli duchovně mrtvi jako údolí suchých kostí; a v odezvě na přímé svědectví o svém mrtvém a ztraceném stavu rozpoznají, že jejich prvořadou potřebou je být živí.

„Obnova pravé zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější ze všech našich potřeb. Usilovat o ni by mělo být naším prvním úkolem.“ Selected Messages, kniha 1, 121.

Biblické zaslíbení zní, že kdokoli hledá, nalezne, a Duch svatý jej pak povede k pochopení, že právě knihy Daniel a Zjevení přinášejí nezbytné oživení.

„Až jako lid pochopíme, co pro nás tato kniha znamená, bude mezi námi patrné veliké probuzení.“ Testimonies to Ministers, 113.

Závěr Danielova posledního vidění, jak je představen ve dvanácté kapitole, určuje zkušenost, která vytváří Boží lid smlouvy posledních dnů, představovaný Beltesazarem, v prvním verši posledního vidění. Tam Daniel, představovaný jako Beltesazar, rozumí jak vnitřnímu vidění dvou tisíc tří set let, tak vnějšímu vidění dvou tisíc pěti set dvaceti let. Rozumí „té věci“ i „vidění“. Rozumí vidění chazon i vidění mareh. Rozumí pošlapání svatyně i zástupu a obnovení svatyně i zástupu. Rozumí oběma viděním u řek Ulai i Hiddekel.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Je zapotřebí mnohem důkladnějšího studia slova Božího; zvláště Danielovi a Zjevení by měla být věnována pozornost jako nikdy předtím v dějinách našeho díla. V některých směrech můžeme říkat méně, pokud jde o římskou moc a papežství; avšak měli bychom obrátit pozornost k tomu, co proroci a apoštolové napsali pod vnuknutím Božího Ducha svatého. Duch svatý uspořádal věci tak, jak při sdělování prorocství, tak v událostech v něm vyličených, aby učil, že lidský nástroj má zůstat v pozadí, skryt v Kristu, a že Pán Bůh nebes a Jeho zákon mají být vyvýšeni. Čtěte knihu Daniel. Vybavujte si, bod po bodu, dějiny království, která jsou tam představena. Hleďte na státníky, rady, mocná vojska, a vizte, jak Bůh působil, aby pokořil pýchu lidí a uvrhl lidskou slávu v prach....“

„Světlo, které Daniel obdržel od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulaje a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.

„Uvažujte o okolnostech židovského národa v době, kdy byla dána Danielova prorocství.

„Věnujme více času studiu Bible. Nerozumíme Slovu tak, jak bychom měli. Kniha Zjevení se otevírá výzvou, abychom porozuměli poučení, které obsahuje. ‚Blahoslavený, kdo čte, a ti, kdo slyší slova tohoto prorocství,‘ prohlašuje Bůh, ‚a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko.‘ Až jako lid porozumíme tomu, co tato kniha pro nás znamená, bude mezi námi vidět veliké oživení. Plně nerozumíme lekcím, jimž vyučuje, navzdory výzvě, která nám byla dána, abychom ji zkoumali a studovali.“

„V minulosti učitelé prohlašovali Daniela a Zjevení za zapečetěné knihy a lid se od nich odvrátil. Závoj, jehož zdánlivé tajemství mnohým bránilo, aby jej pozvedli, Boží vlastní ruka z těchto částí Jeho slova odňala. Již samotný název „Zjevení“ odporuje tvrzení, že jde o zapečetěnou knihu. „Zjevení“ znamená, že je odhaleno něco důležitého. Pravdy této knihy jsou určeny těm, kdo žijí v těchto posledních dnech. Stojíme s odňatým závojem ve svatyni posvátných věcí. Nemáme stát vně. Máme vstoupit, ne s lehkomyšlnými, neuctivými myšlenkami ani s ukvapenými kroky, nýbrž s úctou a božskou bázní. Blížíme se k době, kdy se mají naplnit prorocství knihy Zjevení....“

„Máme příkázání Boží a svědectví Ježíše Krista, které je duchem prorocství. Ve slově Božím lze nalézt drahocenné skvosty. Ti, kdo zkoumají toto slovo, mají zachovávat mysl jasnou. Nikdy by neměli hovět zvrácené chuti v jídle ani v pití.

„Budou-li to činit, mozek bude zmaten; nebudou schopni unést námahu hlubokého zkoumání, aby odhalili význam těch věcí, které se vztahují k závěrečným scénám dějin této země.“

„Až budou knihy Daniel a Zjevení lépe pochopeny, budou mít věřící zcela odlišnou náboženskou zkušenost. Dostane se jim takových záblesků otevřených nebeských bran, že srdce i mysl budou proniknuty charakterem, který si všichni musí vypěstovat, aby zakusili blaženost, jež má být odměnou těch, kdo jsou čistého srdce.

„Pán požehná všem, kdo budou pokorně a tiše usilovat o porozumění tomu, co je zjeveno ve Zjevení. Tato kniha obsahuje tolik toho, co je naplněno nesmrtelností a plné slávy, že všichni, kdo ji čtou a horlivě zkoumají, přijímají požehnání určené těm, kteří slyší slova tohoto prorocství a zachovávají to, co je v něm napsáno.“

„Jedna věc bude ze studia Zjevení jistě zřejmá — že spojení mezi Bohem a Jeho lidem je těsné a určité.

„Mezi nebeským vesmírem a tímto světem je patrná podivuhodná souvislost. To, co bylo zjeveno Danielovi, bylo později doplněno zjevením daným Janovi na ostrově Patmos. Tyto dvě knihy by měly být pečlivě studovány. Dvakrát se Daniel tázal: Jak dlouho to bude až do konce času?“

„I slyšel jsem, ale neporozuměl jsem; i řekl jsem: Ó, můj Pane, jaký bude konec těchto věcí? A on řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť tato slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. A od času, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, bude tisíc dvě stě devadesát dní. Blaze tomu, kdo vytrvá a dospěje k tisíci třem stům třiceti pěti dnům. Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů.“

„Byl to Lev z pokolení Judova, kdo rozpečetil knihu a dal Janovi zjevení o tom, co se má stát v těchto posledních dnech.

„Daniel stál na svém místě, aby nesl své svědectví, které bylo zapečetěno až do času konce, kdy mělo být našemu světu hlášáno poselství prvního anděla. Tyto věci mají v těchto posledních dnech nekonečný význam; avšak zatímco ‚mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni‘, ‚bezbožní budou jednat bezbožně, a žádný z bezbožných neporozumí‘. Jak pravdivé to je! Hřích je přestoupením zákona Božího; a ti, kdo nepřijmou světlo ohledně zákona Božího, neporozumějí hlásání poselství prvního, druhého a třetího anděla. Kniha Daniel je odpečetěna ve Zjevení Janovi a vede nás kupředu k posledním výjevům dějin této země.

„Budou mít naši bratři na paměti, že žijeme uprostřed nebezpečí posledních dnů? Čtete Zjevení ve spojení s Danielem. Učte těmto věcem.“ Testimonies to Ministers, 112–115.